

VOORWOORD

Met dit nummer bereikt *De Uil van Minerva* zijn 34ste volume. De meest ingrijpende verandering in de periode dat *De Uil* verschijnt is de digitalisering van het medialandschap. Ook al begint de uil zijn vlucht bij het invallen van de schemer, uiteindelijk ontloopt ook hij de digitalisering niet. Hebt u het al gemerkt? Onze website zit in een nieuw kleedje. Het doel is om meer digitaal aanwezig te zijn. Vanaf nu publiceren we onze recensies ook digitaal. Tot op heden deden we dit, met een vertraging van zes maand op onze papieren uitgave, op *Open Journal Systems*. Met deze nieuwe stap willen we een digitaal platform worden voor wat in de Lage Landen aan Nederlandstalige filosofie leeft. We hopen zo ons publiek nog beter te bereiken. Onze website zal dus aan belang winnen. We voegen er echter onmiddellijk aan toe dat onze papieren publicatie blijft. We zijn er ons van bewust dat een groot aantal abonnees nog graag hun *Uil* op papier leest.

In het voorbije jaar ging veel, zo niet alle, aandacht naar de Covidcrisis, het thema van de actualiteitsessays uit ons vorig nummer. In dit nummer geven we aandacht aan een andere crisis, die nu minder aandacht krijgt, maar zeker niet voorbij is. We doelen op de vluchtelingen crisis. Ook hier stellen zich fundamentele vragen. Deze crisis gaat immers gepaard met het in vraag stellen van de mensenrechten. Bepaalde stemmen menen dat mensenrechten staan voor een opengrenzenpolitiek en dat Europa, de ‘bakermat van de mensenrechten’, die rechten enkel kan garanderen door de toegang zoveel mogelijk te beperken. Anderen of dezelfde menen dat de mensenrechten, die reeds 75 jaar oud zijn, nood hebben aan een update. Leveren mensenrechten en internationale verdragen een relevant juridisch fundament voor een humaan en haalbaar vluchtelingenbeleid? Heeft Arendt gelijk als ze stelt dat alleen burgerrechten reëel zijn en mensenrechten illusoir? Maken mensenrechten een verschil voor de vluchteling, de nieuwkomer en de statenloze? Zijn de mensenrechten een absoluut en statisch fundament dat met ons menszijn is gegeven, mensenrechten als een modern natuurrecht, of vallen ze ten prooi aan een moreel-historisch of politiek proces? Of moeten we mensenrechten op een andere manier in stelling brengen dan als grootse en onrealiseerbare idealen? In dit nummer geven Koert Debeuf, Wies De Graeve en Herman Siebens een antwoord.

Dit nummer bevat een bibliografisch essay van Dorine Vergote over het werk van Walter Benjamin. Jacques De Visscher laat zijn licht schijnen op een werk van Roger Burggraeve, *Geen toekomst zonder kleine goedheid*. Een eerste artikel is van de hand van Tim Christiaens. Het stuk draagt als titel *Giorgio Agamben en de kerk van corona*. Agamben verzet zich virulent tegen de coronamaatregelen, zelfs in die mate dat hij wordt weggezet als onheilsprofeet. Christiaens nam de tijd om Agambens argumenten te bestuderen en probeert genuanceerd te antwoorden. De volgende zin vat Christiaens’ oefening samen:

“In plaats van Agamben al te snel af te schrijven als een paranoïde doemdenker, moeten we dus zijn opiniestukken zorgvuldig afwegen tegen de dagelijks veranderende realiteit.” Een tweede artikel is een bijdrage van Francois Levrau. Zijn tekst is een filosofische zoektocht naar de betekenis van geluk. In tijden waarin we verlangen naar wat onbevangen contact met anderen is dit een relevant stuk.

Als laatste de recensies. Daniël Acke recenseert Sonja Lavaerts *Vrijheid, Gelijkheid, Veelheid. Het moderne democratie-denken van Machiavelli tot Spinoza en zijn kring*. Luc Vanneste recenseert Annelien De Dijns *Freedom: An Unruly History* en Andreas Kinnegings *De onzichtbare maat. Archeologie van goed en kwaad*. Bart Buseyne neemt Dick Middelhoeks (red.) *Sprookjes voor hoogopgeleiden: humanistische antwoorden op Harari's 'Homo Deus'* voor zijn rekening. Albert Van der Schoot neemt het werk *Culture. A Philosophical Perspective* van Martine Lejeune onder de loep.

Henk VANDAELE (Kemmel)